

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **D. D.** zast. Cannabis is The Cure, z. s., se sídlem Přichystalova 180/14, Hodolany, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2016, č. j. KUOK 93502/2016, sp. zn. KÚOK/83452/2016/ODSH-SD/7471, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 22 A 70/2016, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Návrh **se z a m í t á** v části, kde žalobce navrhuje určit lhůtu Krajskému soudu v Brně k vydání rozhodnutí, jímž se končí řízení o žalobě vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 22 A 70/2016, a v části, kde žalobce navrhuje určit lhůtu Krajskému soudu v Brně k položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie.
- II. Návrh **se o d m í t á** v části, kde žalobce navrhuje určit lhůtu k vydání rozhodnutí o podnětu k zahájení kárného řízení v podání ze dne 26. 12. 2016.
- III. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu a vyjádření k němu

[1] Návrhem ze dne 27. 2. 2017 doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 7. 3. 2017 se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhal určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Vzhledem k tomu, že v původně podaném návrhu navrhovatel konkrétním způsobem nespécifikoval, k jakému procesnímu úkonu má být Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) určena lhůta, vyzval jej Nejvyšší správní soud k odstranění této vady návrhu.

[2] Navrhovatel vady svého návrhu odstranil dne 13. 3. 2017. Uvedl, že navrhuje, aby krajský soud do tří dnů od vydání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu věc řádně projednal, přičemž navrhovatel již netrvá na své osobní účasti. Dále uvedl, že v řízení před krajským soudem dochází k průtahům s položením předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie. Průtahy rovněž spatřuje v tom, že ačkoli podal dne 26. 12. 2016 podnět k zahájení kárného řízení se soudkyní krajského soudu, do 10. 3. 2017 o tomto kárném provinění nebylo rozhodnuto.

[3] Krajský soud k původnímu návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zaslal své vyjádření ve smyslu § 174a odst. 3, věty první, zákona o soudech a soudcích, v němž uvedl, že v řízení k žádným průtahům nedochází. Nejsou dány důvody k přednostnímu projednání věci a žaloba bude projednána podle pořadí, v jakém soudu došla, jak vyplývá z § 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Podstatný obsah spisu krajského soudu

[4] Dne 5. 10. 2016 Krajský soud v Ostravě obdržel od navrhovatele žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2016, č. j. KUOK 93502/2016, sp. zn. KÚOK/83452/2016/ODSH-SD/7471. Tímto rozhodnutím žalovaný jako opožděné zamítl odvolání navrhovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Konice ze dne 30. 6. 2016, č. j. KON 7175/2016, sp. zn. DOP 103/2016 DOL, kterým byl navrhovatel uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, jehož se dopustil tím, že řídil motorové vozidlo, a to v takové době po užití jiné návykové látky, po kterou byl pod jejím vlivem, jelikož v krevním séru navrhovatele byl prokázán tetrahydrocannabinol (THC) v koncentraci 3, 2 ng/ml. Součástí žaloby byl i návrh na přiznání odkladného účinku a návrh, aby soud podal předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie.

[5] Usnesením ze dne 18. 10. 2016, č. j. 72 A 30/2016 - 14, Krajský soud v Ostravě věc postoupil Krajskému soudu v Brně, který spis obdržel dne 27. 10. 2016. Krajský soud následně usnesením ze dne 2. 11. 2016, č. j. 22 A 70/2016 - 37, navrhovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku za žalobu, a dále jej informoval o tom, která samosoudkyně bude věc rozhodovat, a o možnosti namítnout její podjatost. Dále krajský soud téhož dne vyzval žalovaného k předložení spisového materiálu a vyjádření k žalobě, rovněž žalovaného informoval o tom, která samosoudkyně bude věc rozhodovat, a o možnosti namítnout její podjatost.

[6] Dne 10. 11. 2016 se žalovaný vyjádřil k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby a dne 21. 11. 2016 se vyjádřil k samotné žalobě. Dne 18. 11. 2016 navrhovatel zaplatil soudní poplatek za žalobu. Následně dne 28. 11. 2016 krajský soud vydal usnesení č. j. 22 A 70/2016 - 100, jímž zamítl návrh na přiznání odkladného účinku žaloby.

[7] Dne 7. 12. 2016 krajský soud vyzval navrhovatele ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím věci samé bez nařízení jednání, a zaslal mu vyjádření žalovaného k žalobě.

pokračování

Téhož dne soud vyzval též žalovaného ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím věci samé bez nařízení jednání.

[8] Dne 27. 12. 2016 navrhovatel doručil krajskému soudu své podání ze dne 26. 12. 2016, v němž trvá na ústním jednání ve věci. Vedle toho podání označil mj. jako „*kárný podnět na zcela nevhodné chování, kdy soudkyně dělá, že neumí český jazyk a lze očekávat s titulem JUDr. mentální způsobilost*“, následně zde označuje pochybení, jichž se dle jeho názoru soudkyně měla dopustit.

[9] Dne 28. 2. 2017 krajský soud obdržel návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, který dne 6. 3. 2017 zaslal Nejvyššímu správnímu soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

[11] Při posuzování návrhu na určení lhůty je Nejvyšší správní soud vázán navrhovatelovou specifikací procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy. Jen u takto vymezeného procesního úkonu zkoumá, zda dochází k průtahům. V nynější věci jsou průtahy namítány:

- a) ve vztahu k vydání rozhodnutí, jímž se řízení o žalobě končí (navrhovatel v dané souvislosti požaduje určit lhůtu k tomu, aby soud věc řádně projednal),
- b) ve vztahu k položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie,
- c) ve vztahu k rozhodnutí o podnětu k zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce.

[12] Nejvyšší správní soud ve vztahu ke každému z návrhů vymezených výše jako ad a) až ad c) pojedná ve zvláštní části tohoto usnesení.

III. a) Návrh na určení lhůty k vydání rozhodnutí, jímž se řízení o žalobě končí

[13] Důvodnost návrhu na určení lhůty zdejší soud posuzuje dle kritérií vymezených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Těmito kritérii jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu. Současně není bez významu ani § 56 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. V § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. jsou vymezeny návrhy a věci, o nichž se rozhoduje přednostně.

[14] Za porušení práva na projednání věci bez zbytečných průtahů pak Nejvyšší správní soud nepovažuje samotnou skutečnost, že soud, vůči němuž návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu směřuje, učinil v přiměřených lhůtách všechny přípravné úkony, které musí předcházet rozhodnutí věci, ale ve věci stále nerozhodl, jelikož

rozhoduje věci napadlé dříve. Podstatné však je, aby v tomto stavu soud neudržel řízení po příliš dlouhou dobu, což se posuzuje dle kritérií zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Jde o kritéria vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz bod 48. rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 9. 1996, *Süßmann proti Německu*, stížnost č. 20024/92, publ. Reports 1996-IV, či bod 43. rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 6. 2000, *Frydlander proti Francii*, stížnost č. 30979/96, publ. Reports 2000-VII; oba rozsudky jsou dostupné z <http://hudoc.echr.coe.int>).

[15] V případě, že nelze posuzovanou délku řízení s ohledem na popsaná kritéria nadále tolerovat, není možné návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu zamítnout s odkazem na § 56 odst. 1 s. ř. s. a odůvodněním, že soud stále rozhoduje věci napadlé dříve než tu, které se týká návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Ochranu práva na projednání věci bez zbytečných průtahů totiž nelze odmítnout s poukazem na to, že práva někoho jiného jsou porušována ještě více. Zde se pak uplatní názor Ústavního soudu, že „*průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“; viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/07 a další; všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z <http://nalus.usoud.cz>.

[16] V nynější věci nejde o návrh, který by měl krajský soud projednat a rozhodnout přednostně dle § 56 odst. 3 s. ř. s. či § 56 odst. 1, věty za středníkem, s. ř. s. Krajský soud přitom v současnosti rozhoduje žaloby, které obdržel dříve než navrhovatelovu žalobu. Současně Nejvyšší správní soud neshledal, že by řízení před krajským soudem trvalo nepřiměřeně dlouho s ohledem na kritéria zmíněná v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích (tj. s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu).

[17] Co se týče kritéria složitosti věci, stěžejní právní otázkou, kterou bude při věcném hodnocení třeba posoudit, je otázka, proti čemu směřovalo navrhovatelovo odvolání ze dne 19. 7. 2016. Nejde o otázku složitou skutkově (podání není dlouhé; okolnosti, za nichž bylo podání sepsáno, jsou patrné ze spisu) ani právně. V řízení před krajským soudem dále navrhovatel v podání uplatnil řadu tvrzení, které bude třeba zhodnotit např. z pohledu jejich včasnosti a případně toho, zda se vztahují k rozhodovacím důvodům žalobou napadeného rozhodnutí (jím bylo odvolání zamítnuto pro opožděnost). Ani takové posouzení se v podmínkách posuzované věci nejvíce bude složitě. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že věc dosahuje nižší složitosti v porovnání s ostatními věcmi, které správní soudy běžně projednávají.

[18] Ohledně významu věci pro navrhovatele, jakožto kritéria, dle něhož se posuzuje důvodnost návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, lze konstatovat, že navrhovateli byla ve správním řízení uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a byl mu uložen zákaz činnosti v podobě zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Svou žalobou před krajským soudem pak navrhovatel napadl rozhodnutí žalovaného, jímž bylo jeho odvolání proti danému správnímu rozhodnutí zamítnuto pro opožděnost. Nejvyšší

pokračování

správní soud konstatuje, že jde jistě o věc pro navrhovatele významnou. Poznamenat je však také třeba, že význam věci pro navrhovatele ani zdaleka nedosahuje takové intenzity jako ve věcech, kde z důvodu významu věci zákonodárce předpokládá přednostní projednání věci (takovou věcí je např. rozhodnutí o zajištění cizince).

[19] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že v postupu samotného navrhovatele identifikoval kroky, které negativně přispívají k délce řízení. Navrhovatel podal svou žalobu u místně nepřislušného Krajského soudu v Ostravě. Byť řízení o žalobě bylo zahájeno 5. 10. 2016, kdy žalobu obdržel Krajský soud v Ostravě, Krajský soud v Brně, jemuž byla žaloba následně postoupena, se věcí mohl zabývat až od 27. 10. 2016, kdy mu byl postoupen spis. Úkony v řízení tak krajský soud mohl činit až od 27. 10. 2016 a dobu od tohoto data Nejvyšší správní soud hodnotí při posouzení důvodnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

[20] Současně lze poznamenat, že navrhovatel nezaplatil soudní poplatek za žalobu společně s jejím podáním. Krajský soud jej proto musel vyzývat ke splnění poplatkové povinnosti, což mělo rovněž negativní odraz v délce řízení, byť význam této skutečnosti z hlediska celkové doby řízení je okrajový. Další kroky, jimiž by navrhovatel negativně ovlivnil délku řízení, Nejvyšší správní soud neshledal.

[21] Co se týče postupu krajského soudu, lze konstatovat, že se soud nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům, které je nutno učinit, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. V přiměřené době účastníky vyzval, aby se vyjádřili, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, bez zbytečné prodlevy též vyzval žalovaného k předložení správního spisu a k vyjádření k žalobě. Vyjádření žalovaného v akceptovatelné době po jeho obdržení zaslal navrhovateli. Za jeden měsíc poté, co krajský soud obdržel spis, rozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že krajský soud v přiměřené době po obdržení žaloby dovedl řízení do stavu, kdy by bylo možno vydat rozhodnutí. Posouzení, zda v tomto stavu krajský soud neponechal řízení po nepřijatelně dlouhou dobu, Nejvyšší správní soud považuje vhodné učinit v souvislosti s dalšími kritérii vymezenými v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[22] Při komplexním zhodnocení hledisek uvedených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že návrh na určení lhůty není důvodný v části, kde se navrhovatel domáhá určení lhůty k vydání rozhodnutí, jímž se řízení o žalobě končí. Od doby, kdy krajský soud obdržel postoupený spis (tj. od 27. 10. 2016), uplynulo bezmála 5 měsíců. Jde o natolik krátkou dobu, že nelze hovořit o tom, že by ve věci docházelo k průtahům. Krajský soud se po tuto dobu věcí zabýval, učinil totiž nezbytné přípravné úkony. Ani skutečnost, že jde o věc spíše nižší složitosti, a výše rozebraný význam věci pro navrhovatele (viz bod [18] shora), v porovnání s délkou této doby nevedou k závěru, že ve věci dochází k průtahům s vydáním rozhodnutí, jímž se řízení končí.

[23] Pro dokreslení lze uvést, že Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 8. 9. 2004, č. j. Aprk 1/2004 - 58 (publ. pod č. 420/2004 Sb. NSS, dostupném též z www.nssoud.cz stejně jako další zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), obecněji

konstatoval, jakou délku řízení v drtivé většině řízení, která nespádají pod přednostní režim, není pravidelně možno považovat za nepřiměřenou. V tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že za průtahy nepovažuje situace, kdy soud učinil veškeré nezbytné procesní úkony pro přípravu rozhodnutí ve věci samé a napadlé věci vyřizoval zásadně v pořadí, v jakém mu byly doručeny; není možno v pouhé skutečnosti, že z důvodu projednávání a rozhodování přednostních návrhů na zahájení řízení a starších věcí nenařídil jednání či nerozhodl ve věci mladší jednoho roku, spatřovat průtahy v řízení. Byť zdejší soud přihlíží ke konkrétním okolnostem posuzovaných případů, jen velmi těžko si dovede představit okolnosti takového případu, který nespadá pod přednostní projednávání dle § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s., jež by odůvodnily to, že by ve věci mladší jednoho roku mohly být důvodně namítány průtahy s vydáním rozhodnutí, jímž se řízení končí. Takové výjimečné okolnosti zdejší soud nenalezl ani v nynější věci.

[24] Nejvyšší správní soud proto může shrnout, že návrh shledal jako nedůvodný v části, kde navrhovatel požaduje určení lhůty k vydání rozhodnutí, jímž se řízení před krajským soudem končí.

III. b) Návrh na určení lhůty k podání předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie

[25] Otázkou, zda se může navrhovatel úspěšně domáhat návrhem na určení lhůty k provedení procesního úkonu určení lhůty k podání předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie, se Nejvyšší správní soud již v minulosti zabýval. Učinil tak v usnesení ze dne 3. 4. 2014, č. j. Aprk 16/2014 - 64, od něhož není důvodu se v nynější věci jakkoli odchýlovat.

[26] Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu může být úspěšný za splnění dalších podmínek jen v tom případě, když má krajský soud povinnost požadovaný procesní úkon učinit. Určením lhůty k provedení procesního úkonu se nově nezakládá povinnost krajského soudu daný procesní úkon provést (tato povinnost totiž musí existovat již předtím), ale nově se stanovuje jen lhůta k provedení takového úkonu, který musí být proveden. Tento výklad respektuje ústavně zaručenou nezávislost soudů a soudců, k čemuž lze odkázat na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2005, sp. zn. 21 Cul 3/2004 (uveřejněné pod č. 80/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dostupné z www.nsoud.cz), kde bylo konstatováno, že „je třeba vzít v úvahu to, že soudnictví vykonávají v České republice nezávislé soudy a že soudci jsou při výkonu své funkce (při výkonu soudnictví) nezávislí (srov. čl. 81 a čl. 82 odst. 1 Ústavy České republiky a § 1 zákona o soudech a soudcích). Znamená to mimo jiné, že nikdo nesmí, nestanoví-li zákon jinak, zasahovat do nezávislé rozhodovací činnosti soudů a soudců a uvedené samozřejmě platí i ve vztazích mezi soudy a soudci při projednávání a rozhodování jednotlivých sporů a jiných právních věcí. V občanském soudním řízení může být nezávislost soudu a soudce při projednávání a rozhodování v jednotlivých věcech ovlivněna (usměrněna) jen prostřednictvím závazného právního názoru, vysloveného soudem v rozhodnutí o řádném nebo mimořádném opravném prostředku (srov. § 226 odst. 1, § 235h odst. 2 větu druhou a § 243d odst. 1 větu první o. s. ř.); do probíhajícího občanského soudního řízení není oprávněn zasáhnout nikdo, a to ani soud příslušný k rozhodování o opravných prostředcích. Má-li být respektována (výše nastíněná) nezávislost soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí a zároveň zachováno právo účastníka nebo jiné strany řízení na

pokračování

projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, pro řízení návrhu na určení lhůty podle ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích z toho vyplývá, že příslušný soud sice může soudu, vůči němuž návrh směřuje, stanovit lhůtu k provedení procesního úkonu, avšak nesmí porušit jeho (Ústavou a zákonem zaručenou) nezávislost při rozhodování sporu nebo jiné právní věci tím, že by mu nařídil, jaké procesní úkony má za řízení učinit a tedy jak má při projednávání a rozhodování jednotlivé věci konkrétně postupovat. Vzhledem k tomu, že smyslem řízení o návrhu na určení lhůty podle ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích je – jak uvedeno výše – odstranění průtahů v řízení a že nemůže být prostředkem k ovlivnění (předurčení) postupu soudu, vůči němuž návrh směřuje, v řízení a při rozhodování sporu nebo jiné právní věci, může příslušný soud stanovit lhůtu jen ve vztahu k takovým procesním úkonům, o jejichž provedení soud, vůči němuž návrh směřuje, již rozhodl (a je v prodlení s jejich provedením) nebo jejichž potřeba provedení – i když o nich dosud nebylo rozhodnuto – je podle obsahu spisu a s přihlédnutím k povaze věci nepochybná a které ve věci stejně musí být podle zákona učiněny.“

[27] Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené zaměřil na posouzení, zda je krajský soud vůbec bezpodmínečně povinen učinit procesní úkon, jehož se navrhovatel domáhal, tj. zda je povinen položit navrhovatelem specifikovanou předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie.

[28] Předběžné otázky k Soudnímu dvoru Evropské unie se týká čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, který vychází z bývalého čl. 234 Smlouvy o založení Evropského společenství. Dle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie platí:

„Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se: a) výkladu Smluv, b) platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie.

Vyvstane-li taková otázka před soudem členského státu, může tento soud, považuje-li rozhodnutí o této otázce za nezbytné k vynesení svého rozsudku, požádat Soudní dvůr Evropské unie o rozhodnutí o této otázce.

Vyvstane-li taková otázka při jednání před soudem členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, je tento soud povinen obrátit se na Soudní dvůr Evropské unie.

Vyvstane-li taková otázka při jednání před soudem členského státu, které se týká osoby ve vazbě, rozhodne Soudní dvůr Evropské unie v co nejkratší lhůtě.“

[29] Krajský soud představuje soud, o němž pojednává výše citovaný druhý odstavec čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, tj. jde o soud, jehož rozhodnutí lze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva. Nejde o soud členského státu ve smyslu třetího odstavce daného článku, jehož rozhodnutí by nešlo napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva.

[30] Z citovaného čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie je zřejmé, že soud, jehož rozhodnutí lze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, může

požádat o rozhodnutí o předběžné otázce, jsou-li splněny určité podmínky. Jde tak o možnost danou takovému soudu, nikoli o jeho bezvýhradnou povinnost. K tomu srov. Bobek, M., Komárek, J., Passer, J., Gillis, M. *Předběžná otázka v komunitárním právu*. Praha : Linde Praha, a. s. 2005, kde je na straně 133 uvedeno: „*Toto ustanovení se týká všech soudů členských států, jejichž rozhodnutí lze napadnout oprávněnými prostředky podle vnitrostátního práva. Z hlediska komunitárního práva jim proto nevzniká povinnost, nýbrž oprávnění obracet se s předběžnými otázkami na Soudní dvůr.*“ Dále lze poukázat na stranu 139 dané publikace, kde je uvedeno: „*Český soud, který není soudem posledního stupně, je však oprávněn řešit i obtížné otázky výkladu komunitárního práva při neexistenci ustálené judikatury Soudního dvora samostatně. Jedná se vlastně o jedinou oblast, ve které národním soudům doposud zbylo poměrně široké uvážení.*“

[31] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že krajský soud nemá v předmětném řízení o žalobě povinnost obrátit se na Soudní dvůr Evropské unie s předběžnou otázkou, má jen možnost tak učinit, jsou-li pro to splněny další podmínky.

[32] Za takové situace však Nejvyšší správní soud nemůže určit lhůtu k provedení procesního úkonu spočívajícího v položení předběžné otázky. Jejím určením by totiž v první řadě krajskému soudu uložil dosud neexistující povinnost takovou otázku položit a nepřipustně tak zasáhl do nezávislého rozhodování krajského soudu. To však není přípustné, jelikož v řízení o určení lhůty k provedení procesního úkonu lze pouze nově určit lhůtu k provedení procesního úkonu, k jehož provedení je soud povinen, a nikoli nově založit povinnost soudu k provedení procesního úkonu, která dosud neexistovala.

[33] Z tohoto důvodu byl návrh na určení lhůty v té části, v níž navrhovatel žádal určit lhůtu k podání předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie, vyhodnocen jako nedůvodný.

III. c) Návrh na určení lhůty k rozhodnutí o podnětu k zahájení kárného řízení

[34] Nejvyšší správní soud vyhodnotil, že právní řád nedává navrhovateli oprávnění k podání návrhu na určení lhůty k rozhodnutí o podnětu k zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce.

[35] Dle § 174a odst. 6, věty druhé, zákona o soudech a soudcích příslušný soud návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu odmítne, byl-li podán někým, kdo není k jeho podání oprávněn. Vymezení okruhu osob oprávněných k podání návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu je možno nalézt v § 174a odst. 1, větě první, zákona o soudech a soudcích, dle níž: „*Má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení.*“ Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu tak může podat subjekt, který je účastníkem nebo stranou řízení, přičemž takový návrh se musí týkat procesního úkonu v tom řízení, v němž je navrhovatel účastníkem nebo stranou.

[36] Dne 27. 12. 2016 navrhovatel doručil krajskému soudu své podání ze dne 26. 12. 2016, v němž požadoval ústní jednání ve věci; dále toho podání označil mj. jako

pokračování

„kárný podnět na zcela nevhodné chování, kdy soudkyně dělá, že neumí český jazyk a lze očekávat s titulem JUDr. mentální způsobilost“, následně pak označuje pochybení, jichž se dle jeho názoru soudkyně měla dopustit.

[37] Nejvyšší správní soud konstatuje, že oprávnění k podání návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce má dle zákona jen omezený okruh subjektů (tzv. kárných žalobců). Kdo je kárným žalobcem ve věcech soudců, určuje § 8 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o řízení ve věcech soudců“). Navrhovatel mezi kárné žalobce nepatří.

[38] Navrhovatelovo podání ze dne 26. 12. 2016 v posuzované části představuje pouhý podnět k podání návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce. Takový podnět však sám o sobě žádné řízení nezahajuje. Navrhovatel tak není účastníkem ani stranou žádného řízení týkajícího se jeho podnětu, a to již z toho důvodu, že žádné takové řízení nebylo zahájeno. Navrhovatel tak nesplňuje podmínku stanovenou v § 174a odst. 1, věty první, zákona o soudech a soudcích, tj. není účastníkem nebo stranou řízení, v němž by měl být učiněn úkon, k jehož provedení navrhuje určit lhůtu. Z tohoto důvodu není oprávněn navrhopat určení lhůty k rozhodnutí o podnětu k zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce. Návrh na určení lhůty je proto v části, kde navrhovatel požaduje určit lhůtu k vydání rozhodnutí o jeho podnětu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce, podán osobou, která není oprávněna takový návrh podat. Nejvyšší správní soud proto návrh na určení lhůty v této části odmítl dle § 174a odst. 6, věty druhé, zákona o soudech a soudcích.

IV. Náklady řízení

[39] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, byl-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu